



ಸರ್ವರ್ಣಿಯ ಕುಟುಂಬದ ಕಣ್ಣು-ದಲಿತ ಹೆಣ್ಣು : 'ರಕ್ತವರ್ಣ'ನಾಟಕ

ಡಾ.ರಾಕೇಶ್ ಶರ್ಮ ಕೆ.ವಿ

ಸಂಶೋಧನಾ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ

ಬೆಂಗಳೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ

rakeshsharmakv6@gmail.com

ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಉಗಮವಾಗಿ ಸುಮಾರು 2500 ವರ್ಷಗಳು ಕಳೆದಿವೆ. ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಕಾಲದಿಂದ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಹೊಸದನ್ನು ತನ್ನ ಮಡಿಲಿಗೆ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ತನ್ನದೇ ಆದ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯನ್ನು ವಿಸ್ತಾರವಾಗಿ ಪಡೆದುಕೊಂಡಿದೆ. ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಆದಿಕವಿ ಪಂಪನಿಂದ ಹಿಡಿದು ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಬಂದ ಅನೇಕಾನೇಕ ಕವಿಗಳು, ಲೇಖಕರು ಮತ್ತು ನಾಟಕಕಾರರು ಸಾಹಿತ್ಯ ಕೃಷಿಯನ್ನು ತಮ್ಮದೇ ಆದ ನಿಲುವಿನಲ್ಲಿ ರಚಿಸುತ್ತಾ ಬಂದಿದ್ದಾರೆ. ಹೊಸಗನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ನವೋದಯ, ಪ್ರಗತಿಶೀಲ, ನವ್ಯ, ದಲಿತ-ಬಂಡಾಯ ಕಾಲಘಟ್ಟಗಳು ಉದಯವಾದವು. ಈ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿಯೇ ದಲಿತಸಂವೇದನೆ ಸ್ತ್ರೀಸಂವೇದನೆ, ಮತ್ತು ಮುಸ್ಲಿಂ ಸಂವೇದನೆಯ ಸಾಹಿತ್ಯಗಳು ಸಹ ಬಂದವು. ಈ ಸಂವೇದನೆಗಳು ಸಮಾಜದ ವರ್ಗೀಕೃತ ಜಾತಿವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ವಿರೋಧಿಸುವಲ್ಲಿ, ಆ ಮುಖಾಂತರ ಸಾಮಾಜಿಕ ಮೌಲ್ಯಗಳನ್ನು ಪುನರ್‌ಪರಿಶೀಲಿಸುವಲ್ಲಿ ಮುಂದಾಗಿವೆ. ಸಮಾಜದ ಒಪ್ಪಿತ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಂತೆ ವರ್ಗೀಕೃತ ಜಾತಿ ಶ್ರೇಣಿ ಸಮುದಾಯದ ಜನರನ್ನು ಸಮಾನಾಂತರವಾಗಿ ಕಾಣದೆ ತುಚ್ಛವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಿರುವುದರ ಬಗ್ಗೆ ಹಲವಾರು ಸಾಹಿತ್ಯ ಪ್ರಕಾರಗಳಲ್ಲಿ ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡಿದ್ದೇವೆ. ಇದೇ ರೀತಿಯ ಶೋಷಣೆಯ ಹಿನ್ನೆಲೆಯೊಳಗೆ ಮೇಲ್ಜಾತಿಯ ಪುರುಷ ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ಬದುಕಿನ ಹಾದಿ ತೋರಿದ ನಾಟಕ ಕೃತಿಯ ಅಧ್ಯಯನವನ್ನು ಮಾಡಲಾಗಿದೆ.

ದಲಿತಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಶೋಷಣೆ, ಅಸ್ಪೃಶ್ಯತೆಗಳಿಗೇನು ಬರವಿರಲಿಲ್ಲ. ಹಾಗೆಯೇ ಸ್ತ್ರೀ ಸಂವೇದನೆಯ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ದುಃಖ-ದುಮ್ಮನಗಳಿಗೆ ಕೊರತೆ ಇಲ್ಲ. ಕಳೆದ ಎರಡು ದಶಕಗಳಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಮತ್ತು ಬದುಕು ಕಂಡಿರುವ ಪಲ್ಲಟಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸಿದರೆ ದಿಗ್ಭ್ರಮೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಜನ ಸಮುದಾಯಗಳು ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳು ತಮ್ಮ ಸಾವಯವ ಜೀವ ಲಯಗಳನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವುದು ನಮ್ಮ ಅನುಭವಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಮನುಷ್ಯರ ಭಾವಲೋಕಗಳು ಕುಗ್ಗುತ್ತಾ ಭೋಗ 'ಲೋಕಗಳು ವಿಸ್ತಾರವಾಗುತ್ತಿವೆ. ಕಲೆ ಮತ್ತು ಕಲೆಯಿಂದ ಪಡೆಯುತ್ತಿದ್ದ ರಸಾನುಭವ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಗಳು ಕಣ್ಮರೆಯಾಗಿ ಧಾಂಭಿಕತೆಯ ಅನುಭವಗಳು ಕಾಣುತ್ತಿವೆ. ವಸ್ತುವಿನ ಉಪಯುಕ್ತತೆ ಅದರ ಅನುಭೋಗಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ ಸೀಮಿತವಾಗಿದೆ. ಇಂದು ಸೃಜನಶೀಲ ಪ್ರತಿಭೆಗೆ ಸವಾಲಿನ ಕಾಲ. ನೋವು ಕೂಡ

ತನ್ನ ನೈಜತೆಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡು ದಿಕ್ಕೆಟ್ಟಿರುವ ಕಾಲ. ಈಗ ಬರೆಯುವವರಿಗೆ ಪರಂಪರೆಯ ಸಿದ್ಧಿ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದ ಯಾವ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಿಕಾರವೂ ಉಪಕೋಗಕ್ಕೆ ಬಾರದು. ಭಾಷೆ ಹಾಗೂ ದೃಷ್ಟಿಕೋನಗಳು ಕೂಡ ನಿರುಪಯುಕ್ತವಾಗಿವೆ. ಇಂತಹ ಕಾಲಘಟ್ಟದಲ್ಲಿ ತನು-ಮನಗಳ ಸ್ಥಿತ್ಯಂತರಕ್ಕೋಂದು ಪರಿಹಾರೋಪಾಯವಾಗಿ ಮೂಡಿ ಬಂದಿರುವ ನಾಟಕ ಬೇಲೂರು ರಘುನಂದನ್ ಅವರ ರಕ್ತವರ್ಣೆ.

‘ಟ್ರಾಂಜೆಂಡ್’ ಎಂಬ ಜೈವಿಕ ವಾಸ್ತವವನ್ನು ನಮ್ಮ ಸಮಾಜ ಹಿಂದಿನಿಂದಲೂ ಸಾಮಾಜಿಕ ಅನಿಷ್ಟವಾಗಿಯೇ ಪರಿಗಣಿಸಿದೆ. ಇಂತಹ ವರ್ತನೆಯನ್ನು ಸಹಾನುಭೂತಿಯಿಂದ ಕಾಣುವುದಿರಲಿ ಅತಿ ಕ್ರೂರವಾಗಿ ಹತ್ತಿಕ್ಕಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದೆ. ನಮ್ಮ ಕಾಲದ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲೂ ಇಂತಹ ಸಮುದಾಯಗಳ ಕುರಿತ ಅರಿವು ಹಾಗೂ ಅವರ ಹಕ್ಕುಗಳ ಸೂಕ್ತ ರಕ್ಷಣೆಗಳು ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಇಂದು ಈ ಟ್ರಾಂಜೆಂಡ್‌ಗಳಿಗಾಗಿಯೇ ವಿಶೇಷ ಸೌಲಭ್ಯಗಳು ನ್ಯಾಯಾಂಗದ ಮೂಲಕ ದೊರಕಿರುವುದನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು. ಈ ತ್ರಿಲಿಂಗ ಜೀವಿಗಳ ರಕ್ಷಣೆಗಾಗಿಯೇ ಭಾರತೀಯ ನ್ಯಾಯಾಲಯವು ದೆಹಲಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಜೈಲಿನ ವ್ಯವಸ್ಥೆಮಾಡಿದೆ. ಭಾರತೀಯ ರಾಜ್ಯಗಳ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದಾದ ಗುಜರಾತ್ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯ ಸ್ಕೂಲ್ ಆಫ್ ಸೊಷಿಯಲ್ ಸೈನ್ಸ್ ಸಂಸ್ಥೆಯ ಎಂ.ಫಿಲ್ ಪಠ್ಯದಲ್ಲಿ ಮುಂಬೈ ಮೂಲದ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತೆಯರ ಕಾರ್ಯಕರ್ತೆ ಲಕ್ಷ್ಮಿನಾರಾಯಣತ್ರಿಪಾಠಿ ಅವರ ಆತ್ಮಚರಿತೆ “ನಾನು ಲಕ್ಷ್ಮಿ, ನಾನು ಲೈಂಗಿಕ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತೆ”(ಮಿ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಮಿ ಟ್ರಾನ್ಸಜೆಂಡರ್) ಎಂಬ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಪಠ್ಯವಾಗಿ ಸೇರ್ಪಡೆಗೊಳಿಸಿದೆ.

ಈ ವರ್ಗದ ಜನರನ್ನು ಇನ್ನೂ ಮುಂದೆ ಟಥ ಮಿಸ್ಟರ್, ಮಿಸೆಸ್/ಮಿಸ್ ಅಥವಾ ಟಥ ಎಂದು ಪರಿಗಣಿಸುವಂತೆ ಸುಪ್ರೀಂಕೋರ್ಟ್ ಆದೇಶಿಸಿದೆ. 2014ರ ಪ್ರಕರಣ ಒಂದರಲ್ಲಿ ಸಲಿಂಗಕಾಮಿಗಳನ್ನು ತೃತೀಯಲಿಂಗಗಳ ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಸೇರಿಸಬೇಕೆಂಬ ವಾದಕ್ಕೆ 2016ರಲ್ಲಿ ಘನ ನ್ಯಾಯಾಲಯವು ಸ್ವಷ್ಟನೆ ನೀಡಿ ಸಲಿಂಗಕಾಮಿಗಳು ತೃತೀಯಲಿಂಗಗಳಲ್ಲ ಎಂದು ತೀರ್ಮಾನಿಸಿದೆ. ಇದೇ ವರ್ಷದ ಫೆಬ್ರವರಿಯಲ್ಲಿ ತಮಿಳುನಾಡು ಸರ್ಕಾರ ನೇಮಿಸಿಕೊಂಡ ಪೋಲೀಸ್ ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ನೇಮಕಾತಿಯಲ್ಲಿ ಟ್ರಾನ್ಸಜೆಂಡರ್ಗೆ ಸೇರಿದ 24ವರ್ಷದ ಪೃಥೀಕಾಯಾಶಿನಿ ಈ ವರ್ಗದಿಂದ ರಕ್ಷಣೆ ಇಲಾಖೆಗೆ ಆಯ್ಕೆಯಾದ ಮೊದಲ ಭಾರತೀಯರಾಗಿದ್ದಾರೆ, ಹೀಗೆ ಸಂವಿಧಾನಾತ್ಮಕವಾಗಿ ಸ್ಥಾನ ಪಡೆದ ತ್ರಿಲಿಂಗಗಳು ಕಾಲ ಬದಲಾದಂತೆ ಸಾಹಿತ್ಯ ಲೋಕದೊಳಗೆ ತಮ್ಮ ಸಂವೇದನೆಯನ್ನು ಅಭಿವ್ಯಕ್ತ ಪಡಿಸುತ್ತಿವೆ. ವೈವಾಹಿಕ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಹೆಣ್ಣು-ಗಂಡುಗಳ ನಡುವೆ ಉಂಟಾಗುವ ಬಿರುಕುಗಳಿಗೆ ಬದುಕಿನ ಹಲವು ವಲಯಗಳಲ್ಲಿ ಕಾರಣಗಳನ್ನು ಹುಡುಕಿಕೊಳ್ಳಲು ಎಲ್ಲಾ ಜ್ಞಾನ ಶಾಖೆಗಳು ಪ್ರಯತ್ನ

ನಡೆಸಿವೆ. ಆದರೆ ಜೈವಿಕವಾಗಿಯೇ ಮನುಷ್ಯ ಮನೋನಿಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಸಮಾಜದ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಅನಪೇಕ್ಷಣೀಯವಾದ ವರ್ತನೆಯ ಕಾರಣವನ್ನು ಗುರುತಿಸಲು ಈ ನಾಟಕ ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದೆ. ವೈವಾಹಿಕ ಸಂಬಂಧಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸುವುದು ಸಾಮಾಜಿಕ ಮೌಲ್ಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆ. ಸಾಮಾಜಿಕರಣದ ಭಾಗವಾಗಿ ಹೆಣ್ಣು ಅಥವಾ ಗಂಡು ಎಂಬ ಗುರುತುಗಳು ರೂಪಗೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತವೆ. ಹೀಗೆ ರೂಪಗೊಂಡ ಸಂಗತಿಗಳೇ ಬದುಕನ್ನು ನಿಯಂತ್ರಿಸುವ ನಿರ್ದೇಶಕವಾಗಿ ಮನುಷ್ಯ ಬದುಕಿನ ಸುಖ-ದುಃಖಗಳನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸುತ್ತವೆ, ನಿಯಂತ್ರಿಸುತ್ತವೆ. ಈ ಎಲ್ಲ ಸಾರಸತ್ವವನ್ನು ಹೊಂದಿರುವ ನಾಟಕವೇ 'ರಕ್ತವರ್ಣ'

ಆಧುನಿಕ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ವಿಜ್ಞಾನ-ತಂತ್ರಜ್ಞಾನಗಳು ಎಷ್ಟೇ ಮುಂದುವರೆದಿದ್ದರೂ ಗ್ರಾಮೀಣ ಮತ್ತು ನಗರ ಪ್ರದೇಶದ ಜನರಲ್ಲಿ ಮನೆ ಮಾಡಿರುವ ಪುತ್ರ ವ್ಯಾಮೋಹದ ಅಂಧಕಾರ ಮಾತ್ರ ನಶಿಸಿಲ್ಲ. ಕಾರಣ 'ಗಂಡು ಮಗ ಮನೆ ವಾರಸುಧಾರ' ಎಂಬ ಅಜ್ಞಾನದ ಭ್ರಾಂತಿ. ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಇಂದು ಹೆಣ್ಣಿನ ಸಂಖ್ಯೆ ಕ್ಷೀಣಿಸುತ್ತಿರುವುದು. ಭಾರತದ ಯಾವುದೇ ಸಮುದಾಯ ಅಥವಾ ಜಾತಿಯನ್ನು ಅವಲೋಕಿಸಿದಾಗ ಪುರುಷರಿಗೆ ಸರಿಸಮವಾಗಿ ಮಹಿಳೆಯರು ಇಲ್ಲ. ವರ್ಣಶ್ರಮ ಪದ್ಧತಿಯ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಸಮುದಾಯದಲ್ಲಿ ಕನ್ಯೆಯರ ಸಂಖ್ಯೆಯೇ ಕಡಿಮೆ ಅದರಲ್ಲೂ ವಿದ್ಯಾವಂತ ಕನ್ಯೆಯರಂತೂ ಬಹಳ ಕಡಿಮೆ. ಈ ಸಮುದಾಯದಲ್ಲಿ ಕೆಲವೊಂದು ಉಪಜಾತಿಗಳು, ಕುಲಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಣ್ಣಿನ ಕೊರತೆ ಅಧಿಕವಾಗಿದೆ. ಇಂತ ಮಹಾನ್ಯೂನತೆಗಳ ಅಗರದಲ್ಲಿ ಗಂಡಿನಲ್ಲೊಂದು ನ್ಯೂನತೆ ಕಂಡು ಬಂದರೆ ಆ ಸಮುದಾಯದಲ್ಲಿ ಹೆಣ್ಣು ಗಗನ ಕುಸುಮವೇ ಸರಿ. ಇಂತ ಒಂದು ಕಾರಣದಿಂದಾಗಿ ನಾಟಕದ ನಾಯಕ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನಾದರೂ ಆತನನ್ನೂ ಕೈಹಿಡಿದವಳು ಒಬ್ಬ ತಳಸಮುದಾಯದ ದಲಿತ ಹೆಣ್ಣು ಎಂಬುದು ವಾಸ್ತವಿಕ ಸತ್ಯವಾಗಿದೆ. ಇಲ್ಲೂ ಸಹ ಹೆಣ್ಣಿನ ಶೋಷಣೆಯ ಜೊತೆ-ಜೊತೆಯಲ್ಲಿಯೇ ದಲಿತ ಶೋಷಣೆಯ ಗಾಳಿ ಬೀಸುತ್ತದೆ. ದೇವನೂರರ 'ಕುಸುಮಾಬಾಲೆ'ಯಲ್ಲಿ ಕಾದಂಬರಿಯ ಆರಂಭವನ್ನು ಜೋತಾಮೃಂದ್ವಿರೂ ನೀಡುವಂತೆ ಈ ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ವರ್ಣರಂಜಿತವಾದ ಕನಸು ಮತ್ತು ಮನಸ್ಸುಗಳು ನೀಡುತ್ತವೆ. ಎರಡು ವರ್ಷದ ಹಿಂದಿನ ತನ್ನ ಮದುವೆ ಸಂಭ್ರಮ-ಸಡಗರವನ್ನು ನೆನೆ-ನೆನೆದು ದುಃಖಿಸುವ ನಾಯಕಿನ ಅವಾಂತರವನ್ನು ಕಂಡ ಕನಸುಮತ್ತು ಮನಸ್ಸುಗಳು ತಮ್ಮ-ತಮ್ಮಲ್ಲಿಯೇ ಆರೋಪ-ಪ್ರತ್ಯಾರೋಪಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಸಂದರ್ಭ:

ಮನಸ್ಸು : ನನಗೆ ಸುಮ್ಮಾನ ಹತ್ತಿಸುವುದು ನೀನು. ಏನೇನೋ ಕಣ್ಣು

ಮುಂದೆ ತಂದಿಟ್ಟು ಆಸೆ ಹುಟ್ಟಿಸ್ತೀಯಾ.

ಕನಸು : ಆಸೆಬುರುಕ, ನಾನೇನೂ ಆಸೆ ಹುಟ್ಟಿ ಹಾಗೆ ಮಾಡ್ತೀನಿ.

ನೀನೇಕೆ ಬಲಿಯಾಗ್ತೀಯಾ? ಸ್ವಯಂ ನಿಗ್ರಹ ಬೇಕು.

ಇಲ್ಲಾಂದ್ರೆ ಹೀಗೆ ಆಗೋದು. ಅತಿಯಾಸೆ ಅತಿಯಾಸೆ

ಮನಸು : ಏನು, ಸ್ವಯಂನಿಗ್ರಹ ಅದನ್ನ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಅದೆಷ್ಟು

ಜನ ಹುಚ್ಚರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಕೆಲವರು ಸತ್ತೆ ಹೋಗಿದ್ದಾರೆ.

ಅನಿಸಿದಾಗಲೆ ಅನಿಸಿದ್ದನ್ನ ಮಾಡಬೇಕು ಕನಸು.

ಕನಸು : ಮಾಡು ಮಾಡು

ಮನಸು : ಮಾಡುತ್ತೇನೆ.

ಎನ್ನುತ್ತಾ ತಮ್ಮ-ತಮ್ಮೊಳಗೆಯೇ ಒಂದು ಮಾರ್ಗೋಪಾಯವನ್ನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳುವ ನಿರ್ಧಾರವನ್ನು ಮಾಡುವುದು ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯನ ನಿಗ್ರಹ ಶಕ್ತಿ ತನ್ನಲ್ಲಿಯೇ ಎಂಬುದನ್ನು ಅರ್ಥೈಸುತ್ತದೆ. ಈ ನಾಟಕದ ಎರಡನೇ ದೃಶ್ಯವೂ ಆರಂಭವಾಗುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ನಾಯಕಿಯ ಪ್ರವೇಶವಾಗುತ್ತದೆ. ನಾಟಕದ ಕೇಂದ್ರ ಪಾತ್ರಗಳಾದ ಸೇವಂತಿ ಮತ್ತು ವಲ್ಲೀಶ ವಿಲೋಮ ವಿವಾಹದಿಂದ ದಂಪತಿಗಳಾದವರು. ಆಧುನಿಕ ಕಾಲಘಟ್ಟ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಸಮುದಾಯಗಳು ಎದುರಿಸುತ್ತಿರುವ ವಧುಗಳ ಕೊರತೆಯ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಹಾಗೂ ಈ ಸಮುದಾಯ ತನ್ನ ಅಸ್ತಿತ್ವದ ಉಳಿವಿಗಾಗಿ ತಳಸಮುದಾಯದ ಹೆಣ್ಣುಗಳೊಡನೆ ವಿವಾಹಕ್ಕೆ ಮುಂದಾಗಿರುವ ಸಾಮಾಜಿಕ ನಡೆಯನ್ನು ನಾಟಕವೂ ತೋರಿಸುತ್ತದೆ. ನಾಟಕಕಾರ ತನ್ನ ಸುತ್ತಲ ಸಾಮಾಜಿಕ ಪಲ್ಲಟಗಳನ್ನು ತೆರೆದ ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದ ನೋಡುತ್ತಿರುವುದಕ್ಕೆ ಈ ನಾಟಕ ಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಿದೆ. ವಲ್ಲೀಶ ಮತ್ತು ಸೇವಂತಿಯರ ವಿವಾಹವಾದರೂ ವಲ್ಲೀಶ ಸೇವಂತಿಯಲ್ಲಿ ಲೈಂಗಿಕವಾಗಿ ಅನುರಕ್ತನಲ್ಲದಿರುವುದು ನಾಟಕದ ಪೂರ್ವಾರ್ಧದಲ್ಲಿ ನಿರೂಪಣೆಗೊಂಡಿದೆ. ಮತ್ತು ನಿರಾಕರಣೆಯ ತಲ್ಲಣಗಳು ಸೇವಂತಿಯ ದೃಷ್ಟಿಕೋನದಿಂದ ನಿರೂಪಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ತನ್ನ ಮದುವೆಯ ಆ ಸುಮಧುರ ಕ್ಷಣಗಳನ್ನು ಸೇವಂತಿ ನೆನಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು.

ಸೇವಂತಿ : ವಲ್ಲೀಶನ ಜೊತೆ ಮದುವೆಯಾಗಿ ಎರಡು ವರ್ಷ



ಮುಗಿಯಿತು. ಅಬ್ಬಾ! ಮದುವೆ ಅಂದ್ರೆ ಅದೆಂಥಾ ಮದುವೆ
 ದೊಡ್ಡ ಭತ್ತ, ಬ್ಯಾಂಡು, ಆರ್ಕೆಸ್ಟ್ರಾ, ವಡವೆ, ವಸ್ತ್ರ, ತರಾವರಿ
 ಅಡುಗೆ ಒಂದಲ್ಲಾ ಎರಡಲ್ಲ. ವೈಭೋಗ ಅಂದ್ರೆ ವೈಭೋಗ.
 ಅವತ್ತು ಜಗತ್ತೇ ನನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿ. ಮದುವೆ ಸಡಗರ ಮುಗಿದು
 ಮನೆ ತುಂಬಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಕರ್ಕೊಡು ಬಂದು. ಹೊಸ ಮನೆ,
 ಹೊಸಜನ ಎಲ್ಲವೂ ಹೊಸತೇ. ಅದು, ಕೊಂಡಿ ಕಳಚಿ
 ಮತ್ತೊಂದಕ್ಕೆ ಕೊಂಡಿಯಾಗೋ ಕಥೆ.....

ಎಂದು ತನ್ನ ಹಳೆಯ ನೆನಪುಗಳನ್ನು ಮೆಲುಕುತ್ತಾ ದುಃಖದ ಮಡುವಿನಲ್ಲಿ ಕರಗಿ ಹೋಗುತ್ತಾಳೆ. ವಲ್ಲಿಶ ಮತ್ತು ಸೇವಂತಿಯರು ದಾಂಪತ್ಯ ಜೀವನದಿಂದ ದೂರ ಇರುವುದು ಇವರಿಬ್ಬರೂ ಬೇರೆ-ಬೇರೆ ಸಾಮಾಜಿಕ ಸ್ತರಗಳಿಗೆ ಸೇರಿರುವುದು, ಪರಸ್ಪರ ಭಿನ್ನವಾದ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ನೆನಪು ಹಾಗೂ ನೆಪಗಳಿಂದ ನಿಯಂತ್ರಿತರಾಗಿರುವುದು ಕೂಡ ಅವರ ನಡುವಿನ ದೂರಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಗಿರುವುದನ್ನು ನಾಟಕ ಜಾತಿವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಮೂಲಕ ಕಟ್ಟಿಕೊಡಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದೆ. ಈ ವಾಸ್ತವಿಕವಾದ ಕಡು ಸತ್ಯವನ್ನು ನಾಟಕವೂ ಪ್ಲಾಶ್‌ಬ್ಯಾಕ್ ತಂತ್ರದಿಂದ ಹೆಣೆದಿರುವುದು ಕೂಡ ನಾಟಕೀಯ ರಂಗಕ್ಕೆ ಪೂರಕವಾಗಿದೆ. ವಲ್ಲಿಶನ ಸಮುದಾಯದವರೇ ಆದ ಶ್ರೀವಳ್ಳಿ ಟೀಚರ್ ಸಂಪ್ರದಾಯ ಕಟ್ಟುಪಾಡಿನ ಮಹಿಳೆ. ಆಕೆಯ ಸಂಪ್ರದಾಯಬದ್ಧ ನಡವಳಿಕೆ ಇಡೀ ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಯಾವ ಸಂಪ್ರದಾಯಬದ್ಧ ಪಾತ್ರಗಳಿಂದ ವ್ಯಕ್ತವಾಗಿಲ್ಲ. ಸೇವಂತಿ ತಳಸಮುದಾಯಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ಹುಡುಗಿ ಎನ್ನುವುದಕ್ಕೆ ಈ ಸಂಭಾಷಣೆಯೇ ಸಾಕ್ಷಿ.

- ಸೇವಂತಿ : ಒಳಗೆ ಬರಬೋದಾ ಟೀಚರ್! (ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ)
- ಶ್ರೀವಳ್ಳಿ : ಹೂ ಕಣೇ ಬಾರೇ. ಈಗ ನೀನೂ ನಮ್ಮ ಬುಡಕ್ಕೆ ಬಂದು
 ಬಿಟ್ಟಲ್ಲೇ. ನಮ್ಮದೇ ಗೋತ್ರ, ನಮ್ಮದೇ ಕುಲ. ವಲ್ಲಿಶನ ಕೈ
 ಹಿಡಿದ ಮೇಲೆ ಮುಗಿತು. ನೀನು ನಮ್ಮೋಳೆ. ನಮ್ಮ ಆಚಾರ

ವಿಚಾರ ಎಲ್ಲಾ ನಿಂದೇ. ಪಾಲಿಸಬೇಕು ಅಷ್ಟೇ. ಇರ್ಲಿ ಬಾ

ಒಳಗೆ. ಈಗ ನೀನು ಊರಾಚಿ ಬೇಲಿ ಬುಡದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದಿದ್ದ

ಕಾಡಿನ ಸೇವಂತಿ ಅಲ್ಲ ಕಣೇ. ನಮ್ಮ ಬೃಂದವನದಲ್ಲಿ ಅರಳೋ

ಸಂದರವಾದ ಸೇವಂತಿ. ಈಗ ಪವಿತ್ರಳು ನೀನು.

ಪರಮ ಪವಿತ್ರಳು ನೀನು. ಬಾರೆ ಒಳಗೆ. ಬಾರೇ ಸೇವಂತಿ ಬಾ.

ಎಂಬ ಸಂಪ್ರದಾಯಬದ್ಧ ಔಪಚಾರಿಕ ನುಡಿಗಳು ತಳಸಮುದಾಯದವರ ಪರೋಕ್ಷ ಶೋಷಣೆಯ ನೆಲೆಗಳೆನ್ನಬಹುದು. ಈ ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ತಾಯಿ-ಮಗಳ ನಡುವಿನ ವಾತ್ಸಲ್ಯಕ್ಕೆ ಭಾವಪೂರ್ಣವಾದ ಅರ್ಥವಿದೆ. ಜೊತೆಗೆ ಮನುಷ್ಯೇತರ ಸಂಬಂಧಗಳಿಗೆ ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷವಾದ ಸ್ಥಾನ ನೀಡಲಾಗಿದೆ. ನಾಯಕಿ ಸೇವಂತಿಯ ತವರುಮನೆ ನಾಯಿ ಭೈರ. ಇದು ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ವಲ್ಲಿಶನ ಪಾತ್ರಕ್ಕೆ ಸಂಕೇತಿಕವಾಗಿ ನಿಲ್ಲುವ ಪಾತ್ರವಾಗಿ ಬಿಂಬಿತವಾಗಿದೆ. ವಲ್ಲಿಶ ಮತ್ತು ಭೈರ ಎರಡು ಪಾತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಮೂಕನಾಗಿರುವ ಭೈರನೇ ಒಂದು ಕೈ ಮೇಲೂ. ಮಾತು ಬರುವ ವಲ್ಲಿಶನ ಮೌನದ ವರ್ತನೆಗಿಂತ ಭೈರನ ಮೂಕ ವರ್ತನೆಯೇ ಸೇವಂತಿಗೆ ನೆಮ್ಮದಿ ನೀಡುತ್ತಿರುವುದು ನಾಟಕದಲ್ಲಿರುವ ಮನುಷ್ಯೇತರ ಸಂಬಂಧಗಳನ್ನು ತಿಳಿಯಪಡಿಸುತ್ತದೆ. ಸೇವಂತಿಯ-ತಾಯಿ ಪಾರವ್ವರ ವಾತ್ಸಲ್ಯ ಸಂಬಂಧಕ್ಕೆ ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಕೊಂಕಿಲ್ಲ. ಎರಡು ವರ್ಷದ ದಾಂಪತ್ಯ ಜೀವದ ಏಳು-ಬೀಳುಗಳ ನೈಜ ಚಿತ್ರಣ ಈ ಒಂದು ಸಂಭಾಷಣೆಯಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತವಾಗಿದೆ.

ಪಾರವ್ವ : ಯಾವಾಗ ಬಂದೆ ಮಗಳೆ. ಹೆಂಗಿದೆಯೇ?

ಸೇವಂತಿ : ಚನ್ನಾಗಿದ್ದೀನಿ ಕಣವ್ವ ನೀನು?

ಪಾರವ್ವ : ನನ್ನ ಕಥೆ ಬಿಡವ್ವ, ನೀನು ನೆಮ್ಮದಿಯಾಗಿದ್ದೀಯೇನವ್ವ?

ಸೇವಂತಿ : ಹ್ಲೂ (ದನಿ ಕೇಳದಂತೆ ತಲೆಯಾಡಿಸುತ್ತಾಳೆ. ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ನೀರಿರುತ್ತದೆ)

ಪಾರವ್ವ : ಯಾಕೇ ಮಗಳೇ ಎನಾಯ್ತು. ಕಡಿಮೆ ಜಾತಿಯವರು ಅಂತ

ಏನಾದ್ರೂ ಈನಾಯ್ವಾಗಿ ಕಾಣ್ತಾವ್? (ಆತಂಕ)

ಸೇವಂತಿ : ಹಂಗೆಲ್ಲಾ ಏನಿಲ್ಲವ್ವ. (ದುಃಖವನ್ನು ನುಂಗುತ್ತಾ)

ಪಾರವ್ವ : ಮತ್ಯಾಕವ್ವ ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ನೀರು? ವಲ್ಲಿಶ ಬೈತಾನ, ಬಡಿತಾನ?

ಸೇವಂತಿ : ಹಂಗಾರಾ ಮಾಡಿದ್ರೆ ಎಷ್ಟೋ ಮಿಷಿಯಾರ್ತಿಗಿದ್ದೆ ಕಣವ್ವ

(ನಿರ್ಲಿಪ್ತವಾಗಿ)

ಪಾರವ್ವ : ಮತ್ತೇನವ್ವ? ಉಣ್ಣಾಕಿದೆ ತಿನ್ನಾಕಿದೆ, ಉಡಾಕೆ ತೊಡಕೆ

ಎಲ್ಲಾ ಅದೇ. ಆದರೂ ಯಾಕ್ ತಾಯಿ ಸಂಕಟ.

ಸೇವಂತಿ : ಅವೆಲ್ಲಾ ನನಗೆ ಏನೂ ಬೇಕಿಲ್ಲವ್ವ.

ಎಂದು ತನ್ನ ಮನದ ಹಿಂಗಿತವನ್ನು ತಾಯಿಯೊಂದಿಗೆ ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳಲು ಇಷ್ಟಪಡದೆ ಸೇವಂತಿ ತನ್ನಲ್ಲಿಯೇ ಪರಿತಪಿಸುವ ಸಂದರ್ಭವೂ ಭಾರತೀಯ ಸ್ತ್ರೀಯ ನೈಜ ಜೀವನವನ್ನು ತೆರೆದಿಡುತ್ತದೆ. ಇದು ನಾಟಕಕ್ಕೆ ವಾತ್ಸಲ್ಯ ಸಂಬಂಧದ ಹೊರಣವನ್ನು ಊಣಬಡಿಸುತ್ತದೆ. ಈ ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಪಾತ್ರಗಾಳಾಗಿದ್ದು ಇಲ್ಲದಂತೆ ವೈಜಯಂತಿ ಮತ್ತು ವೆಂಕಟರಮಣ ಪಾತ್ರಗಳಿ ಬಿಂಬಿತವಾಗಿವೆ. ಕೇವಲ ಸಂಭಾಷಣೆಗಷ್ಟೇ ಈ ಪಾತ್ರಗಳು ಬಳಕೆಯಾಗಿವೆ. ಈ ಪಾತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಮೇಲ್ವಾತಿಯ ಅಹಂಕಾರವಿಲ್ಲ, ಮನೆಯ ಹಿರಿಯರೆಂಬ ದರ್ಪವಿಲ್ಲ. ಸೊಸೆ ಸೇವಂತಿಯ ಮೇಲೆ ಎಂದೂ ಈ ಪಾತ್ರಗಳು ಕೋಪ-ತಾಪವಾಗಲೀ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದೇ ಇಲ್ಲ. ಈ ಎಲ್ಲ ಬೆಳವಣಿಗೆಯ ಹಿಂದೆ ಮಗನಿಗಿದ್ದ ದೌರ್ಲಭ್ಯಗಳು ಮುಂಚೆಯೇ ಗೊತ್ತಿದ್ದೂ ಒಬ್ಬ ಅಮಾಯಾಕಿ ಹುಡುಗಿಗೆ ದ್ರೋಹ ಮಾಡಿರುವ ತಪ್ಪಿನ ಫಲವಾಗಿ ತಮ್ಮ ನಡುವಳಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಸಮಾಧಾನವನ್ನು ವಹಿಸಿದ್ದಾರೆನೋ ಎಂಬ ಅನುಮಾನ ಓದುಗರನ್ನು ಕಾಡುತ್ತದೆ.

ನಾಟಕದ ನಡಿಗೆ ವೇಗಕ್ಕೆ ಹೊಸ ತಿರುವು ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳುವುದು ಎಂಟನೇದೃಶ್ಯದಲ್ಲಿ. ವಲ್ಲಿಶನ ಸ್ನೇಹಿತ ಸುಮಂತನ ಆಗಮನದ ನಂತರ ಓದುಗರ ಊಹಾಭಂಗಗೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ವಲ್ಲಿಶನ ಮೇಲೆ ಓದುಗರು ಬೆಳೆಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಸಿಟ್ಟು ಅನುಕಂಪದ ಹಾದಿಗೆ ತಿರುಗುತ್ತದೆ. ವಲ್ಲಿಶ ಪುರುಷ ರೂಪದ ದೇಹದಲ್ಲಿ ಬಂಧಿಯಾಗಿರುವ ಹೆಣ್ಣೆಂಬ

ಸತ್ಯವನ್ನು ನಾಟಕಕಾರ ತೋರಿಸಿ ಓದುಗ ಮಹಾಶಯರಿಗೆ ಹೊಸ ಶಾಕ್ ನೀಡಿದ್ದಾರೆ. ವಲ್ಲಿಶ ಸೇವಂತಿಯನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸಿದ್ದಂತೆ ಸುಮಂತನೂ ವಲ್ಲಿಶನನ್ನೂ ತಿರಸ್ಕರಿಸಲ್ಪಡುವ ಸಂದರ್ಭವೂ ಓದುಗರ ಆತ್ಮವಿಮರ್ಶೆಗೆ ಒತ್ತಾಯಪಡಿಸುತ್ತದೆ. ಗಂಡು ಎಂಬ ಕುರುಹುಗಳಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿ ಹೊಯ್ದಾಟ ನಡೆಸುವವರ ಮನೋನಲೆಯನ್ನು ನಾಟಕ ಗುರುತಿಸುವಲ್ಲಿ ಯಶಸ್ಸು ಪಡೆದಿದೆ.

ವಲ್ಲಿಶ : ಹರಿ ಹರನ

ದೇವಸ್ಥಾನದ ದೇವರುಗಳೇ ವಾಸಿ. ಯಾವಾಗ್ಲೂ ಒಟ್ಟಿಗೆ

ಇರ್ತಾರೆ. ಒಟ್ಟಿಗೆ ಪೂಜೆ, ಒಟ್ಟಿಗರ ಅಭಿಷೇಕ, ಒಟ್ಟೊಟ್ಟಿಗೆ

ನೈವೇದ್ಯ ಎಲ್ಲಾ.....

ಸುಮಂತ : ನೀನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಹೇಳಿದೆ ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಸೇರಿದ್ದಕ್ಕೆ ಮಗ

ಹುಟ್ಟಿದನಂತೆ. ಈ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅದೆಲ್ಲಾ ನಡೆಯಲ್ಲ ಕಣೋ.

ಯಾಕಂದ್ರೆ ನಾನು ಈಶ್ವರ ಆಗೋಕೆ ಆಗಲ್ಲ. ನೀನು ಮೋಹಿನಿ

ಆಗೋಕು ಆಗಲ್ಲ. ಏನಂತೀಯಾ?

ವಲ್ಲಿಶ : ಎಲ್ಲಾ ಆಗುತ್ತೆ.....

ಎಂದು ನಯವಾಗಿ ಸುಮಂತನೂ ವಲ್ಲಿಶನ ಮಾತುಗಳಿಗೆ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯಿಸುತ್ತಾನೆ. ನಾಟಕದ ಕೊನೆಯ ದೃಶ್ಯವೂ ವಲ್ಲಿಶ -ಸೇವಂತಿಯರ ಮಧುರ ಮೈತ್ರಿಗೆ ವೇದಿಕೆ ದೊರಕಿಸಿಕೊಟ್ಟಿದೆ. ವಲ್ಲಿಶ ಇದುವರೆಗೂ ಗೌಪ್ಯವಾಗಿ ಇಟ್ಟಿದ್ದ ತನ್ನ ದೇಹದಲ್ಲಿನ ನ್ಯೂನತೆಯನ್ನು ಹೊರಹಾಕುವ ನಿರ್ಧಾರ ಮಾಡಿದರೇ ಇತ್ತ ಸೇವಂತಿ ವಲ್ಲಿಶನ ದಾಂಪತ್ಯದ ಬಗೆಗಿನ ತನ್ನ ಅಂತಿಮ ನಿರ್ಧಾರವನ್ನು ತಿಳಿಯಬೇಕೆಂಬ ಹಂಬಲದಿಂದ ವಲ್ಲಿಶನಿರುವ ಕೋಣೆ ಪ್ರವೇಶಿಸುವಾಗ ಆಕೆಗೆ ಎದುರಾದ ಸಂದರ್ಭ ಆಕೆಯನ್ನು ಅನುಕಂಪದ ಹಾದಿಗೆ ತಳ್ಳುತ್ತದೆ. ವಲ್ಲಿಶನ ನ್ಯೂನತೆಯನ್ನು ಹರಿತ ಸೇವಂತಿ ವಲ್ಲಿಶನನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸದೇ ಪರಿಶುದ್ಧವಾದ ಪ್ರೀತಿಯ ಅಲಿಂಗನದಿಂದ ಆತನನ್ನೂ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಬಂಧನದಲ್ಲಿಡುವುದು ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಇತಿಹಾಸದಲ್ಲೊಂದು ಹೊಸ ಬದಲಾವಣೆ.

ಸೇವಂತಿ : ನಿನ್ನಲ್ಲಿರುವ ಆ ಒಂದೇ ಒಂದು ಗಂಡು ವರ್ಣತಂತು ನನ್ನ
ಹೆಣ್ಣಿನವನ್ನು ಪೊರೆಯಬಹುದು. ನನ್ನ ಇಡೀ ಸ್ತ್ರೀತ್ವ ನಿನ್ನ
ಬದುಕನ್ನೇ ಬದಲಿಸಬಹುದು. ಭರವಸೆಗಳು ಮಾತ್ರ ನನಗೆ ನೀನು,
ನಿನಗೆ ನಾನು ಅನುತ್ತಿರಬೇಕು. ಹೌದು ವಲ್ಲಿಶ ನೀನು ವರ್ಣದ
ಎಳೆ, ನಾನು ರಕ್ತ. ನಾನು ರಕ್ತವರ್ಣೆ. ನಾನು ರಕ್ತವರ್ಣೆ.
(ಸೇವಂತಿಯ ಮೊಗದಲ್ಲಿ ಬದುಕಿನ ಅರ್ಥದ ಬೆಳಕು ಮೂಡಿರುವಂತೆ
ಕಾಂತಿ ಸೂಸುತ್ತಿರುತ್ತದೆ)

ವಲ್ಲಿಶ : “ಭರವಸೆಗಳು ಮಾತ್ರ ನನಗೆ ನೀನು, ನಿನಗೆ ನಾನು
ಅನುತ್ತಿರಬೇಕು..... ಭರವಸೆಗಳು ಮಾತ್ರ ನನಗೆ ನೀನು,
ನಿನಗೆ ನಾನು ಅನುತ್ತಿರಬೇಕು.....”

ಹೌದು ಸೇವಂತಿ ನೀನು ರಕ್ತವರ್ಣೆ.... ರಕ್ತವರ್ಣೆ..... ರಕ್ತವರ್ಣೆ.....

ಎಂದು ತಮ್ಮ ಬದುಕಿನ ಮಾರ್ಮಿಕತೆಗೆ ಹೊಸ ಹಾದಿಯನ್ನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳುವ ತಿರುವು ನಾಟಕದ ಹೊಸ ಭವಿಷ್ಯಕ್ಕೆ
ನಾಂದಿ ಹಾಡಿದೆ. ಒಟ್ಟಾರೆ ಹೇಳುವುದಾದರೆ ಈ ನಾಟಕವೂ ಸಮಾಜದೊಳಗೆ ಶೋಷಿತ ವರ್ಗವೆಂದೇ
ಗುರುತಿಸಲ್ಪಡುವ ತ್ರಿಲಿಂಗ ಸಮುದಾಯಿಗಳಿಗೆ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಬದುಕುವ ಹೊಸ ಮಾರ್ಗಗಳಿವೆ ಎಂಬ
ಸಂದೇಶವನ್ನು ನೀಡಲು ಹೊರಟಿದೆ ಬಹುಮುಖ್ಯವಾಗಿ ನಾಟಕವು ವರ್ತಮಾನದ ಬದುಕಿನ ವಿಮರ್ಶೆಯೂ
ಆಗಿರುವುದರಿಂದ ಸಮಾಜ-ಜಾತಿ-ಮತ-ಲಿಂಗ ಮುಂತಾದ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಗಳನ್ನು ಸೃಜನಶೀಲವಾಗಿ ಅರ್ಥೈಸುವಾಗ
ಸಿದ್ಧ ಕ್ಲಿಷೆಯ ಗ್ರಹಿಕೆಗಳಿಂದ ಬಿಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಅನಿವಾರ್ಯವೂ ಅಗತ್ಯವೂ ಆದ ಸಂಗತಿಯಾಗಿದೆ. ಕನ್ನಡ
ಸಾಹಿತ್ಯದ ಸಹೃದಯ ಲೋಕಕ್ಕೆ ಹೊಸ ರೀತಿಯ ರಸಸ್ವಾದವನ್ನು ಬೇಲೂರುರಘುನಂದನ್ ಅವರು
ಊಣಬಡಿಸಿದ್ದಾರೆ. ರಕ್ತವರ್ಣೆ ನಾಟಕ ಕುರಿತು ಖ್ಯಾತ ಲೇಖಕಿ ಡಾ. ಎಚ್.ಎಲ್.ಪುಷ್ಪ ಅವರು “ರಕ್ತವರ್ಣೆ



ನಾಟಕವೂ ಹೆಣ್ಣು ಮತ್ತು ಹೆಣ್ಣಿನ ಯಾತನೆ, ಇಂದ್ರಿಯಗಮ್ಯತೆ, ಶರೀರದ ಭಾಷೆ, ಹಾಗೂ ಕುಲ ಮೂಲಗಳ ಸುತ್ತ ಅನ್ವೇಷಣೆ ನಡೆದಿದೆ. ಗಂಡು ಹೆಣ್ಣಿನ ಮೈ ಮನಗಳ ಸಂಘರ್ಷದ ನಂತರವೂ ಸ್ವಸ್ಥವಾದ ಬದುಕು ಸಾಧ್ಯ ಎನ್ನುವಂತೆ ನಾಟಕ ರೂಪ ಸಮರ್ಥವಾಗಿ ಹಿಡಿದಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ.” ಎಂದು ತಮ್ಮ ಮನದ ಇಂಗಿತವನ್ನು ತಿಳಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಆಕರ ಗ್ರಂಥ:

1. ರಕ್ತವರ್ಣೆ(ನಾಟಕ)-ಬೇಲೂರು ರಘುನಂದನ್

ಪರಾಮರ್ಶನ ಗ್ರಂಥ :

1. ರಕ್ತವರ್ಣೆ(ನಾಟಕ)-ಬೇಲೂರು ರಘುನಂದನ್., 2016, ಅವಿರತ ಪುಸ್ತಕ., ಬೆಂಗಳೂರು
2. ನಾಟಕಗಳು ಇಂದಿನವರೆಗೆ., ಎಚ್.ಎಸ್. ಶಿವಪ್ರಕಾಶ್., 2011., ಕನ್ನಡ ಪುಸ್ತಕ ಪ್ರಾಧಿಕಾರ, ಬೆಂಗಳೂರು
3. ರಂಗಭೂಮಿ ಮತ್ತು ಸೌಂದರ್ಯಪ್ರಜ್ಞೆ., ಎಂ.ಎಚ್. ಕೃಷ್ಣಯ್ಯ., ಇಳಾ ಪ್ರಕಾಶನ, ಬೆಂಗಳೂರು
4. ರಂಗಭೂಮಿಯ ಮುಖಾಂತರ., ಕೆ.ವಿ. ಅಕ್ಷರ., 2009., ಅಕ್ಷರ ಪ್ರಕಾಶನ, ಸಾಗರ, ಶಿವಮೊಗ್ಗ
5. ಪ್ರಜಾವಾಣಿ ಪತ್ರಿಕೆ – 13/04/2016
6. ಪ್ರಜಾವಾಣಿ ಪತ್ರಿಕೆ – 17/08/2016